

τοσούτους αἰῶνας μέλλουσιν αὐτοῖς καταδικῆν τοῦ Μακαρονισμοῦ. Ὅθεν ὅσον συγκαταβατικός καὶ ἀν' ἠθέλεν ἦσθαι ἓνας Μακαρονικός Νομοθέτης· ὅσον εὐδιάθετος καὶ ἀν' ἠθέλεν ἦσθαι ἓνας Γλωσσονόμος Φιλόσοφος, εἰς τὸ νὰ παραστήσῃ τὴν ποικιλίαν τῆς φράσεώς· των ὡς φυσικὰ ἀνωμαλίαν τῆς γλώσσης, εἶναι ἀδύνατον νὰ τοὺς δικαιολογήσῃ, καθ' ὅτι εἰς τὸ διάστημα ἐκεῖνο, καθ' ὃ αὐτοὶ ἐξικουροῦσαν, ἡ Ἀττικὴ γλῶσσα δὲν ἦτον πλέον φυσικὰ γεμάτη ἀπὸ ἀνωμαλίας, ἀλλ' ἦτον, φύσει, καὶ θέσει, διόλου ἐξηκριβωμένη, καὶ καθαρισμένη ἀπὸ κάθε εἶδος ἀνωμαλίας· μάρτυς αὐτὸς ὁ Θεουκιδίδης, ὁ Πλάτων, ὁ Δημοσθένης, καὶ οἱ λοιποὶ σύγχρονοι Συγγραφεῖς. Ὅταν λοιπὸν ἐκ τοῦ προχείρου, παραδείγματος χάριν, ἀκούωμεν τὸν Σοφοκλέα νὰ λέγῃ εἰς τὸν Οἰδίποδα

Τίς, ὄντιν' ἄθροισπέπεια

Δελφίς εἶπε πέτρα

Ἄρρητ' ἄρρητων τελέσαντα

Φοινίαισι χερσίν;

.....

Ἐλαμψε γὰρ τοῦ νιφέντος

Ἀρτίως φανεῖσα

Φῶμα Παρνασοῦ, τὸν ἄθλον

Ἄνδρα πάντ' ἰχνεύειν

Φοιτᾶ γὰρ ὑπαί τ' ἀγρίαν ὕλαν

Ἄνὰ τ' ἄντρα καὶ πέτρας, ὡς ταῦρος

Μέλεις μελέω ποδὶ χηρεύων

Τὰ μεσύμφαλα γὰς ἀπονοσφίζων

Μαντεῖα.

Ἡ τὸν Εὐριπίδῃ εἰς τὴν Ἐκάβην νὰ τραγωδῆ ἐπὶ δημοσίου θεάτρου,

Ἡ νᾶσον ἀλιήρει

Κόπα πεμπομέναν τάλαιναν

